

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APĂRE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația :
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL:

1. Preoți fără plată — onorifici.	Redacția	
2. Cuvântarea I. P. S. Patriarh la Eforia spitalelor civile.	* * *	
3. Directive pentru activitatea culturală I. P. S. Patriarh		
4. Personalitatea I. P. S. Patriarh.	Dr. Victor Popescu	
5. Dogma Euharistică.	Prot. S. Bulgakov	
6. Lecție de catehizare	Pr. A. Mustăciosu	
		7. Lucrarea în parohie Pr. M. Martnescu și Pr. I. Oporan
		8. Cronica Internă * * *
		9. Parohii vacante * * *
		10. Mișcarea în Cler. * * *
		11. Daruri și mulțumiri. * * *

PREOȚI FARA PLATA — ONORIFICI

Conducătorii țării au dezvoltat multă energie pentru a spori instituțiunile de cultură după războiu. Resultatul este, că s'au creat prea multe școli secundare, încât ele au produs un plus de candidați pe toate terenele. Așa avem și în biserică candidați de preoți, cari ar ajunge aproape 10 ani. Ce fac aceștia? Ca să poată obține post stăruie în toate părțile, cerând intervenția tuturor celor ce cred, că le poate fi de folos.

De sigur, că tot insul e dator a-și asigura existența. Dar biserica nu poate admite revenirea vechilor timpuri, când preoții se făceau fără considerație la trebuințele reale și asigurarea unei existențe, care să-i ferească de mizerie cu toate

urmările ei dezaastroase. Nainte cu 10 ani erau în țară vacante 3000 locuri de preoți. Azi în cea mai mare eparhie nu există nici o parohie vacantă. Ba în unele locuri s'au instituit, fără vacanțe, 500 preoți „onorifici“, fără plată, încât însuși Onor. Ministerul de culte s'a văzut îndemnat a interveni; spre a nu ajunge în situația a crea un număr de preoți „cerșetori“.

Evident sunt cazuri mai puține, că d. e. o filială s'a sporit. Are familii multe, 300—400 familii. E departe de parohie; are biserică bună; are casă parohială. Poporul promite plată dela el, etc. In asemenea rare cazuri: — dacă aprobă consiliul parohial, adunarea parohială votează plata împărțită pe capii de familie; guvernul

aprobă această dare de cult;—chiriaria poate aprobă un post nou. Dar în cele mai multe cazuri s'au făcut abuzuri. Condițiile de mai sus inexistente. Hotărâri ticluite anume. Plata o dă o rudă oarecare a unui candidat interesat, care după eventuală hirotonire o ridică, spre a veni apoi celui ce a anticipat-o de ochii lumii. Vin apoi mizeriile. Preotul fără plată n'are din ce trăi.

Criza economică a redus venitul și la cei cu plată dela stat. S'au făcut asemenea preoți pe același sat, pe aceiași biserică. De-acî neînțelegeri între preoți, certe, supărări: Cei fără plată cer „pâne”. Cine să le deie? Statul nu poate. Poporul n'are. Preoții cad în mizerie.

Deci biserica—în loc să asigure exis-

tența preoților, nu poate admite preoți de mizerie, ceea ce ne-ar întoarce iarăși la vremurile de mult trecute. Deci mai bine un preot cu traiul asigurat la un număr mai mare de poporeni, decât mai mulți luptând cu mizeria.

Astfel eparhiile au transpus chestia preoților ajutători în competența Sf. Sinod, care să iee măsurile necesare pentru curmarea abuzurilor și fixarea condițiilor stricte în cazul de-a se crea un nou post de preot. Preoți onorifici nu pot fi, decât la catedralele episcopoești ca instituții speciale; iar în alte locuri a crea posturi neasigurate pentru toți candidații—seminariști,—devine cu timpul o calamitate și pentru biserică și pentru preot.

REDAȚIA

CUVÂNTAREA

I. P. S. Patriarh Miron dela serbarea centenarului „Eforiei spitalelor civile”. 1932.

MAJESTATE,

Iubiți Ascultători,

Este tuturor binecunoscut, cum slova românească, școala românească, a ieșit din tinda modestelor noastre bisericețe ori din încăperile sfintelor noastre mănăstiri, unde umili preoți și smeriți calugări, nu cu prea multă carte, dar cu foarte mult suflet să îndeletniceau cu instruirea tineretului în cunoașterea elementelor de cultură și cu descifrarea tainelor Ceaslovului bisericesc. Chiar și vestitul George Lazăr și-a început epocala sa școală în Mănăstirea Sf. Sava din Capitală.

Inceputurile literaturii noastre sunt curat bisericești; chiar „părintele poeziei române” este Mitropolitul Dosofteiu cu psaltirea sa în versuri.

Iară cazul „Așezămintelor Eforiei spitalelor”, al căror centenar îl serbăm astăzi, ne dovedește cum și primele institute spitalicești, aceste creștinești adăposturi, s'au deschis tot în mănăstirile bisericei noastre. Intre

anii 1695-1714 întemeiază spătarul Mihail Cantacuzino la locul acesta, unde era biserica clucerului Colțea, „Mănăstirea Colțea” și pe lângă ea să deschide „primul spital din țara românească”, din care s'au dezvoltat multele ramificațiuni ale marelui spital deastăzi.

Aci funcționa până la 1864 și o școală de „românește și slavonește”.

Tot aci s'a deschis la 1842 prima școală de învățământ medical din țară sub numirea de „Școala de mică chirurgie” în frunte cu Dr. Krețulescu.

Iară între anii 1735-1750 Voivodul Grigore Ghica II zidește Mănăstirea Sf. Pantelimon, doftor de meserie; și lângă ea răsare un nou spital, pentru bolile obicinuite. Și separat alt spital pentru bolnavii de boale molipsitoare „ciumă și lingoare”, cu o bisericuță osebită, închinată Sf. Visarion Larisis, despre carele zice hrisovul de întemeiere, că „dela Dumnezeu a luat darul tămăduirii de cumplita boală a ciumii”.

Această Eforie a înființat cu stăruința Mitropolitului Filaret II și primul institut de orfani din țară; iar la 1838 la schitul Malamuci ospiciul de alienați, numit mai târziu Mărcuța.

Tot ea a pus clădirile din jurul schitului Brebu la dispoziția „Societății pentru profilaxia tuberculozei” și multe altele.

Din aceste date, cari s’ar putea complecta cu multe altele, în deosebi cu cele de la „Spiridonia din Iași”, dela „Așezămintele Brâncovenești” din Capitală, reese evident, cum toate actele și instituțiile, nu „de asistență socială”, cum le numește azi curentul modern socialist, ci de „milă creștinească”, care la noi în țară s’a practicat din străvechi timpuri, s’au născut și dezvoltat sub ocrotirea și scutul bisericii noastre.

Fundațiunea Filantropia (1813) s’a susținut multă vreme din veniturile Mănăstirilor Arnota și Govora și din „cutiile împărțite pe la biserici”.

Istoricile hrisoave de întemeiere ale acestor așezăminte sunt adevărate perle de gândire creștinească, cu citate din Sfintele Scripturi, apostoli și evangheliști, îndatorând pe doftori, ca „nu numai ziua se cerceteze pe bolnavi de 2 ori, ci — fără soroc — ori când va fi cerut la nevoie...” (Colțea, Patriarhul Samuil-Alexandria)... iar în hrisovul p. Pantelimon se zice „...în care biserică, pururea și totdeauna neconținut să se sevârșească sfintele și d-zeeștile bisericesti slujbe și rugăciuni pentru bolnavi, de către preoții cei tocmiți și așezați la sfânta biserică și se fie

pentru îngroparea celor ce s’ar întâmpla a muri și pentru pomenirea lor ca niște creștini”.

Durere, că — după secularizarea însemnatelor averi ale mănăstirilor, slujitorii bisericii și preste tot biserica — ca instituțiune a fost în multe locuri tot mai mult strămtorată spre a cădea-nu pe al II-lea-ci pe ultimul plan al acestor umanitare acțiuni de milă creștinească. Doară singurele „Așezăminte Brâncovenești” au păstrat tradiționala legătură de conducere cu biserica, ceea ce numai în folosul așezămintelor și a bunei lor conduceri și funcționări s’a dovedit a fi.

Profit de acest secular privilegiu a ruga pe Dumnezeu, ca pe pioșii ctitori întemeietori și ajutători repausați ai numeroaselor așezăminte spitalicești, umanitare și culturale, înființate și ajutate de „Eforia Spitalelor civile” să-i odihnească Dumnezeu cu cei mai aleși credincioși ai săi, să le păstreze o amintire vecinică de recunoștință dela cei vindecați și ajutați și de creștinesc îndemn pentru conducătorii din viitor, ca se păstreze cu sfințenie respectul actelor de danie și firească legătură cu Sf. biserică ortodoxă, depositeara netrecătoarelor povești de „cercetare a celor strimtorați și de vindecare și îngrijire a celor bolnavi”, fiind convinși, că lucra nu numai în spiritul prețuitelor tradiții și porunci ale nemuritorilor întemeietori și ctitori, ci și după sfatul atâtor mari doftori ai lumii, dintre care un vestit și savant chirurg, a zis odată: „Noi, doftorii, suntem cei ce tăiem, operăm; iar milostivul Dumnezeu este acela care vindecă”. Amin.

DIRECTIVE PENTRU „SECȚIA CULTURALA”

Ca să poată desvolta o activitate mai simțită trebuie:

1. Să ține ședința cel puțin la două săptămâni odată.

2. Acolo să combineze proiecte de activitate pentru anul întreg.

3. Eu mă gândesc la găsirea unor preoți superiori, cu bun simț ritual, care să controleze toate bisericile din un raion, îndeosebi unde se slujește în sobor, să observe toate defectele slujbelor și să deie — imediat după sfârșitul lor — directive de îndreptare. Există atâtea de zis în această privință, în cât ani de zile nu se va putea face rând bun preste tot.

4. Cercul pastoral trebuie mereu conduse, îndrumate. În deosebi trebuie să:

a) Li se deie an de an câte o parte din Noul Testament spre explicarea poporului în șezători. Trebuie să li se caute și recomande comentarii clare, nu prea lungi: fie germane, fie franceze, ca să se ajute cei ce cunosc limbile.

b) Să li se deie pentru anumite ocazii ceva gata de aci; fie o predică, o conferință, o broșură. Aceste trebuie să fie temeinic lucrate.

c) Ar fi foarte necesar, dacă câți va preoți ne-ar culege cele mai frumoase predici de Duminici și

Sărbători de diferiți autori, pe care să le publicăm în un volum și să le dăm clerului. Un fel de Cazanie nouă.

5. Hotărârile conferințelor preoțești trebuie studiate, examinate, rezumate și date apoi ca concluze aprobate, porunci etc. Acolo se ivesc multe idei bune. Dar trebuie scoase la iveală.

6. Invățământul religios în școlile primare ne va da mult de lucru. Trebuie în vară dat ordinul de începere a catehizării: cum să se pună în legătură cu învățătorii, directorii etc. Să pună orele. Să dăm plan. Să le recomandăm din fiecare obiect, clasă, o carte potrivită, îndrumări. Protopopii să facă control, raport. Să nu existe școală fără catihet. Să învețe pe copii cântări liturgice etc. Aci mereu trebuie stăruit, insistat, poruncit, pedepsit etc. Altcum nu facem ispravă. Deci trebuie muncă continuă.

7. Pentru licee și alte școli asemenea: conferințe cu catihetii, sfătuit, hotărit, îndreptare, unde e cazul, controlat.

8. La Ateneele populare trebuie introduși din nou preoți, conferențieri buni.

9. La radio trebuie la Sărbători mai mari pus câte un preot să citească câte o predică bună, sau alte explicări educative.

10. Câte o excursie colectivă e bună. Să se continue în alt oraș.

11. Săptămâna de retragere trebuie bine organizată din bună vreme, cu program bun.

12. Preoții dela bisericile, cari au spitale în teritoriul lor, trebuie să se pue în legătură cu conducerea și să desvolte în spital o activitate pastorală, mângâind, dând broșuri, cărți etc.

13. Fabricile cu muncitori trebuie îngrijite de preoți speciali, care mereu trebuie convocați la sfat spre a combina căi ce duc la scop.

14. Foile pentru tineret trebuie sprijinite, ca să facă tot mai multă ispravă.

15. La C. F. R. propaganda încă trebuie continuată, îndrumată.

16. Pildele preoților, cari au introdus mese pentru săraci, e bine să se recomande și altor spre a imita, unde e posibil. Să se studieze chestia pomenilor, cari le pot împărți preoții, cari primesc dela credincioși ajutor în acest scop și azi le dau la pâinea zilnică etc.

17. Cele indicate de d-l. M. Berceanu încă cuprind vast program.

18. D-nii Consilieri vor găsi și ei alte mijloace și căi. O conferință și cu profesori etc. ar aduce noi lumini în facerea unui program.

19. Dar la tot cazul dela referent se cere o singură slujbă și muncă sa exclusiv în acest resort. Altcum nu se face ispravă. Zilnic trebuie stăruit, îndrumat etc.

București Aprilie 1932

MIRON
Arhiepiscop

Personalitatea intimă a I. P. S. Patriarh Dr. Miron Cristea de Victor N. Popescu

De multă vreme mă gândesc să fac un portret al părintelui Patriarh, pentru că e necesar să cunoaștem mai de aproape personalitățile, care sunt în centrul vieții noastre bisericești. Prin situațiunea pe care o ocupă, I. P. S. Sa se găsește în cel mai mare post de conducere, în jurul căruia se desfășoară o întinsă activitate.

Privirile întregului cler și chiar ale credincioșilor stau ațintite spre o asemenea personalitate, căruia îi urmărește toate gândurile și toate manifestările, chiar atunci când nu sunt cunoscute îndeajuns. În asemenea împrejurări, este imposibil ca mulțimea să apricieze la justa valoare, ci de foarte multe ori intervine exagerarea sau micșorarea, deci, denaturarea gândurilor și faptelor.

Mulțimea își creiază totdeauna un chip al personalităților, ce stau în fruntea lor, potrivit propriei lor mentalități, așa încât cu anevoioță se pot stabili înțelegeri juste între conducători și conduși.

Dacă ași încerca o explicare a activității și a gândurilor manifestate în prezent ale I. P. S. Sale, poate că unii ar bănuși apricierile mele, ca lipsite de obiectivitate, socotindu-le părtinitoare când ar fi favorabile.

Pentru ca să împac dorința mea, de-a face totuși un portret sufletesc al I. P. S. Sale, cu acest scrupul, pe care mi-l impune mulțimea, când judecă greșit despre cei vii, voi da timpul înapoi cu vreo zece ani și voi căuta, deci, să scot în relief personalitatea, pe care o cunoaștem de la distanță, așa cum ni se conturează în cele trei volume de cuvântări și pastorale, în care se oglindesc gândurile și activitatea omului, studentului, arhimandritului și episcopului de Caransebeș, față de care putem fi absolut obiectivi.

Transpunându-ne în acele timpuri, noi uităm pe părintele Patriarh de astăzi, pe care-l vom înțelege cu obiectivitate numai mai târziu.

Nu mă împinge la această încercare, intențiunea de-a face o apologie, ci numai curiozitatea de-a cunoaște un suflet, pe care, de-l vom descoperi cu însușiri alese, vom profita și noi, cei care ne-am apropiat de el, pe această cale. Căci apropierea de personalitățile creatoare aduce după sine o îmbogățire sufletească, celor cari vor să meargă și ei pe un drum ales în viață, prin încurajarea ce-o primim, când vedem că oameni; ca și noi, au putut realiza ceva în viață. Descop-

perind la ele virtuțile sufletești, de care au fost conduse, punem în valoare și pe ale noastre sau căutăm să ni le însușim.

Ca să ne satisfacem această curiozitate, ne vom îndrepta privirile spre munca desfășurată, spre ceiace a realizat, în care vom descoperi sufletul care a activat. Noi știm că sufletul nostru e marele animator și înțeleptul realizator, a tot ce înfăptuim, căci: „din faptele lor, îi veți cunoaște pe ei” și că sufletul tinde totdeauna să se intrupeze, așa cum „cuvântul trup s'a făcut”.

Prin această intrupare, pe care sufletul o face prin opere vădite, el caută să-și asigure nemurirea, vrând să trăiască în sufletul generațiilor viitoare. Toate monumentele de artă, toate operele literare, cum și toate realizările practice, puse în serviciul oamenilor, sunt intruparea puterilor creatoare ale sufletelor, prin care rămân nemuritoare.

Toți oamenii suntem înzestrați cu această dorință ascunsă. Platon vedea manifestarea acestei dorințe chiar în actul procreațiunii, copilul fiind o adevărată operă de artă. Unii însă, specimene alese printre oameni, caută să-și asigure o nemurire în fața întregii omeniri, pentru generații neîntrerupte, prin acele creațiuni durabile, frumoase și utile tuturor, spre care generațiunile viitoare se vor întoarce cu mândrie și vor pomeni cu recunoștință numele creatorilor.

Noi vedem astăzi că, fiul unui țăran gospodar din Ardeal este Patriarhul României. Acest fapt ne îndreptățește să credem, că nu l-au ridicat împrejurările la această înaltă situațiune. Numai cei cari se nasc având sânge regeșc, au dreptul să moștenească coroana tatălui lor. Ceilalți trebuie să se înalțe prin muncă și prin însușirile sufletești, cu care sunt înzestrați. Părintele Patriarh e dintre noi, și credem că s'a înălțat la această demnitate prin anumite merite, la care, desigur, că a colaborat și voința lui Dumnezeu.

Care sunt aceste însușiri și care e munca, pe care a desvoltat-o, e ceace vrem să cunoaștem.

* * *

Activitatea I. P. S. Sale se desfășoară în mijlocul unor evenimente importante, cum n'au mai fost altele în istoria neamului nostru. N'a putut rămâne indiferent în fața desfășurării lor, pe care, dacă nu le-a determinat, a contribuit cu tot sufletul la reușita lor fericită.

Pentru că a fost mai mult al Bisericii, I. P. S. Sa a vrut să determine pretutindeni curente și să creize stări noi, care, ca totdeauna, aduc după ele aprobări și mulțumiri, dar și împotriviri și denigrări, din partea aceloră, cărora le răstorni obișnuința, interesele personale sau chiar numai indolența.

Cred că interesează, ca o vie problemă de actualitate, să cunoaștem adâncile imbolduri sufletești, care au purtat personalitatea I. P. S. Sale prin toate aceste împrejurări.

Personal, am anumite motive să fac acest lucru, căci în puținele împrejurări, când m'am gă-

sit în fața I. P. S. Sale, am reținut câteva cuvinte, care mi-au rămas:

a) Când am plecat în streinătate, primul sfat pe care mi l-a dat, a fost să cunosc Sfânta Scriptură, pentru ca să fie răspândită printre credincioși.

b) Iar altădată mi-a spus: „V'am trimis la studii, în streinătate, să vă formați acolo și să-mi puteți fi aproape, pentruca să vă folosesc spre binele Bisericii, desăvârșind opera, pe care o urmăresc. Ceiace am făcut până acum, prin diferite legiuiri, ce le-am dat Bisericii, sunt numai un gard, cu care am împrejmuit un loc viran, în care am găsit bălării.

De aci încolo, locul trebuie plivit, arat și semănat, iar secerișul va fi atunci, când va vrea Dumnezeu”.

S'au mai făcut încercări biografice asupra părintelui Patriarh de către d-l Rusu-Abrudeanu. Studiul d-lui Rusu-Abrudeanu, ar părea că satisface, prin mărimea lui, toate cerințele și că n'ar mai fi nimic de spus. Acest studiu are, însă, o lacună esențială, prin faptul că urmărește lucrurile pe deasupra, înșirându-le în mod cronologic.

După d-l Rusu-Abrudeanu persoana I. P. S. Sale ni se impune prin situațiunile, pe care le-a ocupat, prin rolul pe care l-a jucat în luptele naționale din ultimele decenii.

Sunt, însă, alte biografii, în care nu urmărim viața în manifestările ei exterioare, ci în mecanismul interior al sufletului, și care pot fi socotite un fel de psihografie.

Noi nu vrem să reedităm istorisirea faptelor și împrejurărilor, ci să deducem din ele trăsăturile vieții intime, căutând să găsim resorturile care s'au întins și destins, în contact cu viața. Numai acei oameni, ale căror suflete nu se lasă purtate de evenimente, ci au o forță interioară cu care să determine evenimentele sau să le dirijeze în conformitate cu eul lor și cărora le imprimă puternica lor personalitate, sunt vrednici de-a ne opri în fața lor, ca să-i cunoaștem.

Între aceștia și ceilalți oameni se stabilește o deosebire, așa cum se stabilește deosebirea între ființe și lucruri, căci ființele au mișcarea în ele înseși, iar lucrurile o primesc din afară. La fel sunt și oamenii: unii au mișcarea în ei, alții se mișcă, mânăți de sufletul și gândurile altora, cari ni se impun ca adevărate personalități determinante.

Personalitățile creatoare au în adâncul lor puteri sufletești, pe care ceilalți nu le au și prin aceasta ni se impun. Deci, pentruca să cunoaștem pe părintele Patriarh vom căuta să înțelegem un suflet, care a vrut să realizeze fapte.

* * *

Mărturisesc că în fața mea am o mare dificultate, pentru că am aproape numai gândurile sale scrise, care au determinat toată activitatea sa. Privind astfel pe cineva, dela o asemenea distanță, vei reda adevărul numai în măsura, în care îi înțelegi gândurile. Aproprierea personală are, însă, neajunsul subiectivismului, așa că mă mul-

țumesc să mă servesc de cel mai obiectiv mijloc, de-a cunoaște un om.

Citind cele trei volume de cuvântări, predici și pastorale, am ajuns să schitez din câteva linii acest portret. Părintele Patriarh e *un afectiv și impresionabil, dotat cu inspirație poetică, cugelând ca un bărbat la vârstă matură, în care vezi o vie inteligență, ordonat și muncitor, ca un gospodar harnic și chivernisitor*. Toate aceste însușiri îmi apar ca niște predispozițiuni, care-i vin de departe, din strămoși, pe calea sângelui.

Toți avem, mai mult sau mai puțin, aceste însușiri, însă la foarte mulți, una din acestea este mai puternică, în detrimentul alteia, așa că personalitatea nu mai are ceva armonic. Originalitatea personalității I. P. S. Sale ni se impune prin această armonie.

Meritul personal se datorește faptului, că a știut prin muncă să înmulțească aceste daruri și să le întrebunțeze tot atât de armonic, în tot ceiace a realizat. Iată câteva cuvinte, care sunt mărturisirea unui crez, că prin muncă sufletul găsește un fel de echilibru:

„Din momentul, când își începe munca, întreg sufletul muncitorului i-l cuprinde un anumit grad de armonie. Sentimente de îndoială, poftă, jale, descurajare, chiar disperare, stăpânesc adeseori sufletul unui năimit sărac, precum și al altor oameni, ca și cum te-ar înconjura niște câini cu dinții rânjiți. Dar îndată ce te dedici cu zel muncii tale, amuțesc câinii și se retrag la locurile lor, atunci omul devine un adevărat om. Iară sfânta căldură a muncii devine ca un foc curățitor, care arde toate veninurile, ce-i otrăvesc sufletul. . . și armonia binefăcătoare și plină de liniște din el se menține (vol. I, pag. 303).

Aceste înclinări le mărturisește în opera sa? „Sufletul meu e impresionabil” (vol. I, pag. 3) spune părintele Patriarh.

Bănuim de unde-i vine această impresionabilitate. Probabil dela mama sa, despre care aminteste foarte des, dându-o de exemplu sau comparând dragostea de mamă cu cele mai puternice sentimente. „Mama mea, o țărancă inteligentă și inzestrată cu un adânc simț firesc pentru creșterea copiilor, a fost cea dintâiu ființă, care a sădit în sufletul meu fraged de copil — pe lângă sentimentele de credință și evlavie — și ideea unui episcop și îndeosebi a unui vlădică românesc (vol I pag. 3). „Mama, că-i mamă de episcop — încă poartă albitură de cânepă și în, semănate de ea însăși și lucrute toate acasă. De ce n'ar putea purta toate țărancele noastre tot așa . . . ?” Dece mama este cea mai bună crescătoare a copiilor săi? Pentru că nimeni pe lume nu-i iubește mai bine decât de ea Ca și între mamă și fiii trupești, așa veți simți și voi, ca fiii aceluiaș neam românesc, un fel de iubire firească între voi și aceia, pe cari îi veți lumina, conduce și mântui” (vol. I pag. 215).

Icoana, pe care părintele Patriarh o are despre mama sa este înconjurată de un nimb de

iubire și respect, rămasă în urma legăturilor puternice, care pleacă de la inimă și merg la inimă. Față de nimeni nu se deschide inima noastră, ca față de acele ființe, care-și deschid și ele inimile lor către noi.

Această iubire de mamă este simbolul oricărei iubirii. „Căci cum va putea cineva iubi patria — țara întreagă — pe care niciodată nu o poate vedea, dacă nu va iubi mai întâiu acea vatră părintească, unde pentru întâiașdată a văzut lumina lumii? Unde zâmbetul plin de farmec al iubitoarei mame ne-a încălzit și ocrotindu-ne la sânul ei — ne-a crescut; unde de atâtea ori ne-a adormit în sunetele duioase ale unei limbi dulci și sonore, al cărei farmec din buzele ei l-am supt, și unde tot mama pentru întâiașdată ne-a împreunat cele trei degete de la mâna dreaptă și — învățându-ne a face semnul sf. cruci și rugăciunile — ne-a sădit în sufletele noastre simțăminte de evlavie și dragoste cătră biserică (vol. I, pag. 23).

Această apropiere de sufletul feminin, plin de duioșie și afectivitate al mamei sale, i-a împrumutat părintelui Patriarh o parte din impresionabilitatea, carea pare în scrisul său prin mulțimea de imagini din natură, din lumea florilor și a albinelor, din dragostea de isvoare, de plaiuri și codri, de glie, care acopere pe neuitați noștri strămoși, cari cu sângele lor o au apărât și îngrașat (vol. I pag 24).

Pe lângă aceste imagini luate din natură, se servește de citațiuni luate din poezii români și streini: Eminescu, Alexandri, Goga, Heine, Goethe, Schiller, etc., din cântecele populare, și din innologia bisericască.

O puternică înclinare spre poezi și poezie, l-a făcut să se ocupe îndeosebi de Eminescu, despre care a scris teza sa de doctorat în litere, la Universitatea din Buda-Pesta.

O altă înclinare, a sufletelor impresionabile, este nevoia ce-o simt, de a se hrăni cu muzica. Pentru ele muzica este un fel de refugiu, prin care caută restabilirea armoniei interioare, pe care contactul cu exteriorul a destrămat-o. Mare admirator al muzicii de orice fel, aminteste deseori de Vidu și Tiberiu Brediceanu. Iată ce spune despre muzică:

„Viața sufletească a unui popor se compune nu numai din sentimentele sale de credință sau religioase; — nu numai din simțămintele sale de alipire și dragoste către casă și către părinți, către moșie și patrie, către datini și obiceiuri, către limba sa națională și produsele ei, — nu numai din cunoștințele, ce le are cineva despre ocupațiunile după care trăește, nu numai din învățăturile câștigate în casa părintească, în școli sau în lumea cea mare; — ci un fel de floricele alese ale lumii noastre sufletești sunt cântecele și doinele noastre. Aceste melodii armonioase au izvorât din inima poporului unele, ca să ne însuflețească în clipele de necaz; altele, ca să ne mângâie la vreme de necaz. Iară prea

frumoasele noastre cântări bisericești sunt în stare să stârnească în sufletul nostru cea mai adâncă mulțumire sufletească și să-l înalțe spre cer.

Deci, nu vă pot recomanda alt lucru mai bun, decât să cultivați și pe viitor cântarea atât bisericească cât și lumească cu acelaș zel, căci poporul nostru are multă lipsă de mângâiere, de însuflețire și de înălțarea vieții sale sufletești, și în acest scop cântarea e cel mai bun mijloc...” (vol. I pag. 78-79).

„Românul cântă la seceră, la sapă, la fân, la mers, la bucurie, când mână boii etc. Fermecătoarele noastre doine de multe ori pare că nici nu se pot închipui fără, „*cia Surilă, hăis Plăvan*”. Muzica, cântarea e deci un mijloc cultural par excellence”. Prin un glas orfeic ea e în stare să imblânzească fiarele pădurilor, să miște arborii și să stoarcă lacrimi și din pietre (vol. II pag. 34).

Aceste firi impresionabile înregistrează ușor, ca un seismograf, toate bucuriile și toate suferințele, prin care inima omului se înobilează. Deaceia zice: „Anume, avem convingerea, întemeiată pe cunoașterea sufletului omenesc, că prin suferințe se înobilează, devine mai bun. Suferințele și necazurile pentru mulți sunt un fel de foc curățător, care arde multe slăbiciuni și înclinări pătimase din suflet; îl face mai curat, îl perfecționează, și prin aceasta îl apropie de scânteia divină, dintru care a purces, adecă de Dumnezeu. Deaceia se și zice, „că suferința e poarta cerului” (vol. I pag. 146).

Din moment ce aceste suferințe purifică inima omului, și că în ea stă această fericire, înseamnă că locuința fericirii este în inima omului.

Iată ce spune: „E lucru știut, că nici bogățiile sau comorile, nici pozițiile înalte, împreunate cu venituri oricât de mari și nici strălucirea tronurilor împărătești, nu fac pe om fericit. Locuința fericirii este în inima omului; prin urmare, fericirea nu poate izvorî decât din inimă; iară inima noastră se poate simți fericită numai atunci, când e liniștită, îndestulată și e împăcată cu simțemintele, ce se mișcă în ea. (vol. I pag. 63).

Printr'un bun simț moștenit sau câștigat prin cultură și disciplină de sine, îndreaptă iubirea sa spre popor, spre valorile lui sufletești, spre necazurile lui, iubindu-i avutul, portul și mai ales voind să-l vadă fericit prin muncă. Li iubește viața lui sufletească, luptă împotriva relelor apucături și vrea să-l vadă cât mai luminat. Li iu-

bește odraslele tinere și le vrea ferite de relele care îl bântule. Școala și Biserica sunt mijloace de ridicare ale acestui neam, pe care-l vrea liber de asupritori, egal în fața legilor și cu avutul garantat împotriva nedreptăților.

Toate aceste direcțiuni, spre care se îndreaptă nevoia sa de a iubi, sunt prilejul unor acțiuni isvorâte din inimă. Astfel, ca totdeauna, nu problemele creiază pe oameni, ci sufletul oamenilor creiază probleme.

Iubirea singură nu e de ajuns. Ca să realizezi aceia ce dorești, trebuie să chibzuești și să stărui, punând o înțeleaptă judecată și o voință neînfrântă. Părintele Patriarh ne arată în opera sa, că are și aceste însușiri, așa cum am afirmat la început, că inima, inteligența și voința sa funcționează într'un deplin echilibru armonic, una influențând pe cealaltă și controlându-se reciproc.

Natural, că-i foarte greu să găsim unitatea de măsură a inteligenței omenesti. Apreciem valoarea unei asemenea facultăți după manifestările ei și anume: puterea de pătrundere și coordonare, pe care o poate face asupra lucrurilor.

Din opera scrisă, pe care o luăm ca izvor, părintele Patriarh ne apare având cu prisosință această însușire, care l-a ajutat să reușească foarte bine la studii, în administrație, în conducerea duhovnicească a eparhiei Caransebeșului, în diferitele inițiative pe care le-a luat, de-a se zidi diferite locașuri religioase și de cultură și în viața națională până la desrobirea Ardealului. Inclinat totdeauna spre realizări practice, ne apare ca un mare organizator pe ori unde a trecut, care n'a început nimic, până ce nu și-a dat seama, că ceiace începe e posibil să fie realizat, contribuind și I. P. S. Sa prin muncă și stăruință.

Bănuiesc că aceste însușiri le are din casa părinților săi, în a căror gospodărie a văzut totdeauna bună rânduială, muncă, păstrare și prevedere.

Când un copil crește într'o astfel de viață ordonată, poartă cu el aceste aptitudini în orice împrejurare și în orice fel de activitate.

Dacă acestea sunt însușirile sufletești ale părintelui Patriarh, înseamnă că am întrevăzut ceiace e mai intim în sufletul său. Ele vor apare în activitatea bisericească, culturală și națională, care sunt cele trei mari domenii în care a lucrat și pe care le vom studia pe fiecare în parte.

CUGETARI

N'aveți bani să ajutați pe aproapele? Un pahar de apă vi se va socoti. Un ban valorează mai mult decât cele mai bogate daruri. Se întâmplă de n'aveți un pahar de apă. Un suspin, o vorbă dulce, o mărturie de compătimire; dacă

toate acestea sunt sincere, valorează viața veșnică. O! Cât de bogat este omul și câte comori are în mâini.

Bossuet

Să nu lăsăm în seama Providenței pe săracii, pe cari Providența i-a lăsat în seama noastră.

Pasquier-Quesnel

DOGMA EUHARISTICA

Protoiereul S. BULGAKOV

Dar aici mai intervine și o altă observație, care confirmă o oarecare intangibilitate — pe calea percepțiunii senzoriale directe — a trupului celui înviat din morți, a lui Christos. Aceasta se petrece în momentele când Domnul se arată Mariei Magdalena, iar aceasta, mereu mișcată, vroiă să se atingă de picioarele lui Iisus. Zis-a ei Iisus: nu te atinge de Mine, fiindcă nu M'am urcat încă la Tatăl Meu; ci du-te la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru“ (Ioan XX, 17). Înălțurarea aceasta a Mariei de puțința atingerii, presupune o limită, o deosebire calitativă, și principială între corporalitatea noastră și corporalitatea Domnului Cel ce a înviat, la Care, limita, deosebirea aceasta, se leagă direct de o consistență unică *aceea a suirii la Tatăl*. Faptul acesta nu contrazice totuși, faptul celălalt că Domnul, făcînd aci inaccesibil Trupul Său atingerii, în alte arătări nu se lasă anume ca să fie atins. Pentru încredințarea ucenicilor, Domnul a făcut vizibilă *legătura* aceasta între Sine și lumea materială, între trupul Său cel înviat și cel de până la Înviere, dovedind ucenicilor *identitatea, unicitatea* lor fără însă ca să suprimă *distincțiunea* existentă (în cuvintele Lui către Maria Magdalena, distincțiunea aceasta e destul de accentuată). Impreunarea aceasta dintre identitatea și distincțiunea privitoare la trupul Domnului din zilele servirii Sale pământești și din zilele de după preamărita-I Înviere, se afirmă aci ca o antinomie dogmatică¹.

Legătura aceasta dintre înviatul și preamăritul Său trup și trupul pământesc, care a aparținut lumii acesteia, identitatea aceasta antinomică, unită cu distincțiunea, Domnul o confirmă și mai clar prin mîncare. Relațiunile pe care ni le dau în această privință evangheliștii Luca și Ioan, sunt concludente: „Și încă necrezînd ei (cei unsprezece) de bucurie și mirîndu-se, le-a zis lor: aveți ceva de mîncare aici? Iar ei I au dat o bucată de pește fript și miere dintr'un fagur, și luîndu-le. *a mîncat în fața lor*“ (Luca XXIV, 41-43). Si se poate crede cu foarte multă probabilitate, firește, că și pe țarmurile Tiberiadei, Domnul luînd parte la prînzul ucenicilor, deasemeni a mîncat în fața lor (Ioan XXI, 12-13).

Indiscutabil că nevoia de mîncare nu apare ca ceva inerent ori necesar Domnului, din cauză că trupul Său cel înviat și nemuritor nu i în dependentă de hrana obișnuită. Si, iarăși e indiscutabil că această nevoie de hrană nu a putut să aibă o *însemnătate nutritivă* pentru preamăritul trup al Domnului. Totuși, *posibilitatea* aceasta (de a mîncă) e mărturie evidentă a legăturii existente între trupul pământesc și deci muritor al Domnului, și trupul Său cel înviat din

morți și prin urmare nemuritor. Întrebuințarea hranei de către Domnul, fapt ce determină însemnătatea principială a învățaturii dogmatice cu privire la Euharistie, se însoțește — după importanță — cu faptul prezentării mâinilor, a picioarelor și a coastelor pentru pipăit; iar aceasta învederează identitatea (unicitatea) trupului pământesc al Domnului, care aparține acestei lumi, cu trupul Său cel înviat, care nu aparține lumii acesteia, stabilind astfel legătura nemijlocită dintre ele într'o atare măsură, că unul pătrunde, trece, se contopește cu celălalt, fără însă ca să-și incalce unul altuia firea-i proprie. Primirea hranei n'a fost o iluzie sau o aparență care să nu corespundă realității, cum ar fi bunăoară sugestia hipnotică, dar ea n'a fost nici o întrebuințare a hranei naturale, asemenea aceleia din zilele vieții sale pământești, (inclusiv aceleia dela Cina cea tainică). Tot astfel și mâinile, picioarele și coastele, cu toate că au putut fi arătate de Domnul și, indiscutabil că pentru aceasta posedau o realitate, ele nu au fost totuși accesibile sîrutării, udării cu lacrimi. Ungerii cu mir și ștergerii cu părul capului. În general, ele nu au fost accesibile senzorialității noastre, deși după îngăduința lui Dumnezeu ele puteau să fie ca atare. Acelaș lucru se poate spune în general și despre *arătările* Domnului după înviere: ele nu au fost pur spirituale, așa cum sunt arătările îngerilor (și poate chiar arătările de după moarte ale celor ieșiți din lumea noastră, într'atît firește întru cât sunt reale); dar ele nu au fost nici materiale, fiindcă trupul Domnului nu mai e legat de materiile din spațiu și nici penetrabil. Domnul a putut să apară *prin* materie, dar nu *în* materie. Chiar trupul Domnului nu a fost ceva material, cu toate că a păstrat legătura cu materia, pe care însă a părăsit-o sau din care a ieșit cu puterea Învierii. Și aceasta e Transfigurarea trupului pământesc, sufletesc (latinescul *animus*, nota traducătorului) în trup spiritual, *duhovnicesc* (în sensul inițial și precis al noțiunii de Duh, nota P. Ang.). Transfizicitatea aceasta a trupului Domnului, trup care și-a menținut totuși legătura sa cu lumea (materială), căreia îi aparține simultan cu aparținerea de lumea transcendentă, n'a putut fi exprimată de filosofia religioasă nici până astăzi în termenii ei adequați.

1. Această identitate antinomică e confirmată, într'un alt chip, de Sf. Apostol Pavel când aseamănă arătarea Domnului cel ce a înviat — dela Înviere și până la înălțare — cu arătarea Sa lui Pavel întru mărire cerească: «s'a arătat (Iisus) lui Kifa, apoi celor doisprezece; după aceea s'a arătat deo'altă la mai mult decăt cinci sute de frați; după aceea s'a arătat lui Iacob, apoi tuturor apostolilor; iar în urma tuturor s'a arătat și mie ca unui născut fără de vreme. I Corinteni, XV, 5-8.

Și totuși, cu distincțiunea aceasta dintre trupul în consistența lui fizică și cea suprafizică¹, nu se epuizează problema raportului cu lumea dintre trupul cel înviat din morți al lui Christos și corporalitatea Sa. Innălțarea introduce aici o nouă limită. Și această limită a fost stabilită de Insuși Domnul prin cuvintele Sale adresate Mariei Magdalena: nu zice „M'am suit”, ci „Mă voi sui la Tatăl” („încă nu M'am suit la Tatăl”) și această suire sau ducere se îndeplinește la Innălțare.

După învierea Sa din morți, Domnul, cu toate că nu a trăit împreună cu ucenicii Săi, ci numai li se arată, a rămas totuși pe pământ, încadrat hotarelor acestei lumi, aparținând acestei lumi și petrecând întru taina consistenții (a puținții—n. P. Ang.) *suirii* la Tatăl, suire care avea să se săvârșească („Mă sui la Tatăl Meu”), dar care nu-i încă săvârșită („încă nu M'am suit la Tatăl Meu”). Această suire se înfăptuiește definitiv în clipa Innălțării, care este în același timp și clipa depărtării din această lume a lui Christos. Despre Innălțarea Domnului relatează, pe scurt, Sf. Ev. Marcu XVI, 19): „Domnul s'a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu”, mai dezvoltat puțin Sf. Ev. Luca XXIV, 51): „Și, binecuvântându-i, s'a depărtat de ei și s'a înălțat la cer”; iar Faptele Apostolilor completează (I, 9): „Și s'a făcut nevăzut în ochii lor, și un nor L-a luat pe El privirilor lor”. Aici se accentuează numai asupra evenimentului însuși, în forma lui externă, adică în forma depărtării prin înălțarea în văzduh (adică așa cum se înfățișează faptul acesta pe sfintele Icoane). Dar aceasta însemnează o îndepărtare, o dispariție definitivă din această

lume: și mai înainte Domnul s'a ascuns văzului ucenicilor după arătarea Sa, făcându-se nevăzut de dânșii (Luca XXIV, 31), cași cum s'ar fi topit, s'ar fi eterizat din fața lor. De astă dată însă, îndepărtarea se săvârșește nu în spațiu, nu în lungime sau în întindere, ci precis: în înălțime, „la cer”. Faptul acesta a fost trăit, a fost văzut de ucenici, *ca o plecare* din această lume, care le fusese anunțată de mai înainte. În cuvântarea de despărțire, de iertare, Domnul vorbise despre aceasta: „Fiilor, nu multă vreme voi mai fi cu voi... Unde Eu merg, voi nu puteți veni (Ioan XIII, 33)... Când voi merge și voi pregăti vouă loc, iarăși voi veni și vă voi lua pe voi la Mine (Ioan XIV 3)... Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea (XIV, 19)... merg la Tatăl Meu (Ioan XIV, 12; XVI, 17)... mai de folos este vouă ca să Mă duc Eu, că dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi; iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite pe El la voi (XVI, 7)... Eu am ieșit dela Tatăl și am venit în lume; acum părăsesc lumea și Mă duc la Tatăl (XVI, 27)... și acum Mă preamărește Tu, Părinte, la Tine Insuși, cu mărirea pe care am avut-o la Tine mai înainte de-a filumea” (XVII, 5).

1) Teosofii, cari nu pun nici un preț pe exactitatea filosofică, deosebesc aceste consistențe în «planuri» sau «trupuri»: fizic și efirn. Christos s'a înălțat ucenicilor după înviere în trupul efirn, așa că ei L-au văzut pe un plan efirn, adică într-o formă specială de somnambulism.

(Urmează)

Traducere din rusește și bulgărește de Preotul Paraschiv Angelescu

LECȚIE DE CATEHIZARE

— școala primară —

Clasa IV-a Înainte de vacanța Sf. Paști

Obiectul: Religia.

Subiectul. Patimile, Judecata și Moartea lui Iisus.

Ascultarea. (Cina cea de taină). Să spună cineva lecția. Altul mai departe. Altul!

Recapitularea prin întrebări. În ce zi a săvârșit Iisus cina? Cum se mai zice în loc de cină? Cu cine eră la masă? Ce le-a vestit ucenicilor? Ce poruncă le-a dat?

Pregătirea. Cum se numește postul sf. Paște? În a câtea săptămână suntem? Ultima săptămână din post cum se mai numește?—Săptămâna patimilor.

Anunțarea. Acum vom învăța despre „Patimile, Judecata și Moartea lui Iisus”.

Predarea. (Se împarte lecția în 2 unități metodice).

A. Iisus înaintea judecătorilor. — Povestește

preotul această primă parte. Se servește și de tablouri.

Reproducerea. Să spună unul ce vă spusese eu! Altul mai departe. Altul! (La nevoie, elevii sunt ajutați și corecțati de preot).

Întrebări: De cine a fost prins Iisus? Unde a fost dus? Ce voia Sinedriul? Cine erau Ana și Caiafa? Dar Pilat? Dar Irod?—Cum L-a îmbrăcat Irod? Cum era privit Iisus de popor? Ce obiceiuri aveau Iudeii la paștele lor? Cine eră Baraba?

Ideile principale. De cine a fost judecat Iisus? Cine a fost slobozit? Ce le-a spus Pilat? Ce condamnare I s'a dat lui Iisus?

1. Ana și Caiafa arhierii iudei din acel an.
2. Pilat — guvernator roman, marele judecător.
3. Irod — Tetrarhul roman în Galileia.
4. Baraba — mare vinovat — închis în temniță.
5. Slobozit — liberat.

Pe tablă stă scris :

Patimile, Judecata și Moartea lui Iisus.

1. Iisus este judecat de Ana, Caiafa, Pilat și Irod.
2. Baraba este slobozit, iar Iisus condamnat la moarte.

B. Răstignirea și Moartea. Povestește preotul. Reproduc și elevii. Sunt ajutați.

Intrebări: Pe ce a fost răstignit Iisus? Ce este Golgota¹⁾? Intre cine a fost răstignit Iisus? In urma chinurilor grele ce-a făcut Iisus?

Ideile principale: Cine a adus Crucea? Cine a luat-o apoi? Intre cine a fost răstignit? La cât era ceasul morții? Ce au zis păzitorii?

Se adaugă pe tablă :

3. Iisus este răstignit pe cruce între 2 tâlhari.
4. El moare în ceasul al 9-lea²⁾.
5. Păzitorii mărturisesc adevărul. (Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost).

Reproducerea generală. Să citească cineva ce este scris pe tablă. Cine poate să spună de la început? Altul mai departe. Altul!

Rezumat. La cine a fost dus mai întâi Iisus? Ce L-au întrebat Arhierii? Ce-a răspuns Iisus? Ce-a făcut Arhierul? Dar un soldat? Ce i-a zis Iisus? Ce voiau arhierii și martorii mincinoși? Ce li s'a răspuns? Cum au calificat ei răspunsul lui Iisus?—Hulă³⁾—Ce sentință au dat? De ce a

fost trimis la Pilat? Dar la Irod? La cine a fost înapoiat? Ce le-a spus Pilat? Ce sărbătoare se apropia? In ce zi erau ei atunci? Ce obicei aveau iudeii de paști? Pe cine au cerut să-l slobozească? Cum se purtă poporul cu Iisus? Ce sentință a dat Pilat? Ce-a făcut el dupe condamnare?—(s'a spălat pe mâini⁴⁾). Intre cine a fost răstignit? Ce minuni s'au făcut? Când și-a dat sfârșitul? Ce a zis sutașul⁵⁾?

Ce zile au fost dar acestea p. Iisus? Cum trebuie să fim și noi creștinii în săptămâna patimilor? Dar voi copii ce să faceți atunci?

— Să fim cu inima înfrântă de durere — în post și rugăciune — gândind la suferințele Mântuitorului Iisus.

Aplicarea. Se citește și în carte. Se explică cuvintele neînțelese. Se dau sfaturi cu privire la purtarea și venirea la Denie.—Se va învăța prohodul.

Intocmit de **Pr. A. MUSTĂCIOȘU**
Segarcea-vale-Teleorman

1. Golgota — locul unde Iisus a fost răstignit.
2. Ceasul al IX-lea — Ora 3 p. m.
3. Hulă — Blasfemie contra lui Dumnezeu.
4. Spălare pe care o facem și noi la morți — ca semn de nevinovăția morții.
5. Comandant în armata romană — peste 100 soldați.

LUCRAREA IN PAROHIE

— Ajutorul cărții —

Mijlocul cel mai eficient pentru propagarea cunoștințelor folositoare în primul rând este cartea. Acest fapt a fost experimentat de mine în parohie, unde cum este pretutindenea la țară, mentalitatea țăranilor este foarte simplă. Crescuți într'un mediu lipsit de momente și ocazii în cari sufletul lor sincer să guste clipe de adevărată hrană duhovnicească și otrăviți de curente politice trăesc o viață mecanică, monotonă și rudimentară. E și natural ca în acest mediu cu totul simplu să pătrundă de multe ori influențe anarhice minând pe îndelete vitalitatea naționalității și religiei noastre.

Convins că nu numai prin cuvânt s'ar putea îndrepta această stare de lucruri m'am hotărât să întrebunțez cunoștințele cărții care să pecetluiescă și să întregască efectul predicii. Într'o întepri-dere pe care o începi de orice natură ar fi, de multe ori sorții izbânzii depinde de prima impresie. Săteanul chiar dacă a învățat 4—5 clase primare, totuși ne mai fiind în contact cu cartea, după câțiva ani citește foarte greu. Prima carte dar trebuia să fie simplă, fără prea multe citate din Sf. Scriptură, o carte care prin tablourile vii ce le pune în fața lor să vorbească direct sufletului cotropit de păcatele grele.

Am comandat 40 volume.

După ce mi-au sosit am adunat tot poporul la școală și le-am explicat fiecare gravură în parte, remarcând lupta diavolului cu sufletul. Puși în fața unor realități practice, apropiate de mintea lor, sătenii au rămas adânc impresionati. Am împărțit cele 40 de broșuri la 40 de oameni cu rugămintea ca în adunarea fixată pentru Joia viitoare să le aducă ca să le dăm și altor săteni. În timpul acesta am căutat ca în adunarea viitoare să le fac o altă surpriză prin distribuirea de cărți tot așa de expresive. Mare mi-a fost mirarea și satisfacția când în a doua adunare mi-au declarat că le-a plăcut foarte mult și că mulți dintre ei impresionati de pozele din cuprins s'au lăsat de injurături, beții și alte păcate. În urma acestei mici izbânzi am pus bazele Asociațiunii creștine ortodoxe „Patriarhul Miron” și de aci înainte am început munca sistematică cu prețiosul concurs al învățătorilor. De un an și ceva printr'o muncă fără preget și cu sacrificii materiale chiar am putut forma o bibliotecă care numără aproape la 1500 volume cu cărți bune pentru popor și apropiate de mintea lor. Fiecare carte poartă un număr de ordine, iar într'un registru se trece ziua eșirii, intrării și numele și

pronumele celui ce ia cartea. In loc ca țaranul să mai cumpere broșuri de la cine știe ce sec-tant rătăcit prin comună găsește în biblioteca noastră cărți ușoare și frumoase.

Deaceia eu care am căutat să mă conving de adevărata valoare a unei cărți în popor servită printre mijloacele necesare ajungerii supremului scop moral și dogmatic, am salutat cu toată dragostea înființarea Bibliotecii Misionare „Patriarhul Miron” convins că va împlini un mare gol în aceste timpuri de criză morală. Putem spune că până astăzi nu avem o bibliotecă serioasă în care or ce preot dornic de muncă să găsească cărți bune pentru propagandă în jur. Există Biblioteca Institutului biblic, dar e ca și inexistentă pentru noi. Sunt de părere ca la tipărirea unei cărți să nu se aibă în vedere luxul hârtii care ar îngreui-a prețul de cost, cum de fapt s'a obișnuit până acum ci o hârtie mediocră care nu ar costa așa de mult. E bine că s'a înființat această bibliotecă misionară la care ar trebui obligați să contribuie toți preoții cu răspundere, pentru ca să nu mai fim nevoiți să băjbăim prin toate editurile și bibliotecile neisprăvite.

Preot Mih. M. Marinescu

Ciolănești—Teleorman

Foloasele Asoc. Creștine ort. „Patriarhul Miron”.

Am intrat în parohie într'un timp când oamenii dela țară terminaseră munca, și mi-am început sarcina pastorală în apropierea și în timpul celor mai mari sărbători creștinești. Ce să vezi? mă așteptam ca din curiozitatea ce se poate naște în astfel de împrejurări, cât și din cauza sărbătorilor, ca biserica să fie plină; prea puțin însă! nici ședința unui cerc pastoral n'a avut atâta răsunset. M'am așezat la muncă prin toate mijloacele pastorale ce le poate avea un începător. După toate ostelile am văzut că roadele nu se dau așa cum le așteptam.

Biserica rămânea cam tot așa, cu mici excepții, în zile de sărbători, iar viața păstoriților lăsa de dorit din toate punctele de vedere. Ce să fac? prin ce mijloace să mai încerc? . . . m'am gândit ca să înființez asoc. Patriarhul Miron.

Și am înființat-o la începutul postului mare. Am început să lucrez întâi cu tineretul pe care l-am hotărât ca în acest post să nu joace nici să asculte la lăutari și i-am hotărât pe toți dându-le Duminicile postului după masă, în loc de horă, șezătorile asoc. făcute după programul asoc. dela București: predici, cântece din sf. Liturghie și altele religioase cari ni se trime-teau prin Rev. „Cuvânt-Bun” sau le auzeam, pe cari le cântam în comun, așa că la început cei cari veniau întâi de curiozitate încetul cu încetul s'au deprins să vie regulat la șezători

ba mai mult se vedeau mulți din acei cari pe la biserică nu veneau decât din joi în Paște, cari acum vin și la biserică. Insfârșit care-i rezultatul? Biserica frecventată cât mai mult de număr destul de mulțămitor, concubini cari împânzeau parohia s'au cununat aproape toți, iar celălalte viții scad din ce în ce.

Datoriile creștinești cari înainte nu și-le făceau decât foarte puțini acum și-le fac aproape toți. Creștinii cari nu se spovediseră și se împărtăși-seră din copilărie sau de câte nouăzeci ani acum și-au făcut aceste datorii. Horă și lăutari în postul cel mare nu există decât la Buna-Vestire și Florii. Biblioteca parohiei care se mărește din ce în ce este vizitată foarte des mai ales de tineret. Și cred că nu-i puțin lucru pentru o parohie ca aceasta. Acum o întrebare pe care sunt sigur că se poate pune ori când de frații intru preoție, și poate și în mod ironic: Oare numai prin asoc. „Patriarhul Miron” s'a putut face aceasta? Nu se puteau face și fără ca să-i mai puți titlu de asoc. P. M. ? . . . Și câte alte întrebări.

S'ar putea zice ca da, pentru că așa suntem noi obișnuiți să lucrăm izolat, dacă am putea să venim fiecare cu ceva nou, fără să ne uităm și la experiența altora, celor care lucrează de patru ani de zile sigur că are mai multă experiență decât acela care deabia începe și nici nu știe cum să înceapă. Deaceia spunem că experiența celor dela București se poate întrebuința cu atât mai mult în mijlocul creștinilor dela țară. Apoi noi preoții nu prea vedem mijloacele cari ar trebui speculate pentru a aduce sufletele la Hristos. Se spune de pildă: ce membru al asoc.? ce titlu de asoc.? ce carte de membru, insigne, etc. etc. Să nu privim toate tovărășiile cari i-au ființat în societatea noastră de azi. Să luăm pildă partidele politice: cât ține de mult săteanul nostru la partidul în care s'a înscris prin propria-i iscălitură și de la care are carte de membru etc. Când este chemat merge distanțe de chilometri ba își pune și viața. Și mulți din ei nu l-ar schimba pentru nimic în lume.

Prin aceleași mijloace se pot atrage și pentru Hristos. Încercați de dați o carte de membru a asoc. o insignă, un angajament prin iscălitură și să vedeți cât de mult face pentru el. La glasul altora se duc orbeste după ei și la glasul nostru care-i al sf. Evanghelii foarte puțini.

Vrem să-i atragem? îi atragem în felul acesta. Am scris acestea toate nu dela birou ci din experiența proprie și nici cu gând de laudă. Au mai înființat frați preoți asoc. P. M. și cred că au făcut mai mult decât mine, care sunt încă la început. Am ținut să fac această mărturisire cu gândul ca alții să vie cu experiențe și mai bune din ogorul pastorației lor.

Pr. Ioan N. Oporan
Chiojdeanca-Prahova

CRONICA INTERNA

Telegramă

Prea Fericitului Patriarh Dr. Miron Cristea

BUCUREȘTI

Cu ocazia Adunării Eparhiale a Episcopiei Dunării de Jos, membrii prezenți depun omagiul lor respectuos prea fericirii Voastre, rugând pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască viață îndelungată și spornică întru dreapta predicare a cuvântului Domnului.

Episcop Cosma al Dunării de Jos

Circulara Nr. 4222/932

Prea Cucernice Părinte,

— În legătură cu ordinul Nostru No. 4222 Vă facem cunoscut că am dispus, ca începând dela

1 Maiu și până la 1 Iulie crt., chitanțele de încasare eliberate de Cassieria Sf. Arhiepiscopii să fie semnate pe lângă iscălitura casierului Nostru, sau de către d-l Contabil V. Mamulea, sau de către șeful de birou P. Montesantu.

Sunt deci valabile chitanțele atunci când pe lângă iscălitura casierului nostru, poartă fie iscălitura D-lui V. Mamulea, fie pe cea a d-lui P. Montesantu.

Despre aceasta veți încunoștiința toate oficiile parohiale din acel protopopiat spre conformare.

p. Arhiepiscop și Mitropolit,

† **PLATON**

Cons. Referenț,

Protopop C. MOLDOVAN

PAROHII VACANTE

PREOȚI:

Protoieria Jud. Prahova Circ. II-a Breaza. Se publică concurs. pentru ocuparea vacantei parohii **Fricoasa, com. Provița** de sus, devenită vacantă prin decesul fostului preot paroh titular.

Parohia are un număr de 620 suflete.

N'are sesie și nici casă parohială.

N'are biserică enorială, ci Consiliul Parohial se străduiește pentru strângerea fondurilor, în acest scop.

Doritorii de a ocupa această parohie, vor înainta actele, Protoieriei, în timp de o lună, dela publicarea prezentului concurs.

Preotul, va fi obligat a preda învățământul reîn școala primară.

Protopop, V. Opris

Protopopiatul Văleni de Munte Jud. Prahova Se publică concurs în termen legal, pentru ocuparea unui post de diacon la biserica „**Mănăstirea**” din Văleni de Munte post creiat de Primărie, pentru înfrumusețarea cultului divin.

Postul este plătit din bugetul comunei cu 24.000 lei anual.

Alte avantajii nu sunt, decât dacă este vre-un candidat localnic cari să-și aibă asigurată existența și din gospodărie.

Doritorii vor înainta cererile însoțite de acte protopopiatului Văleni de Munte.

Cele sosite pe altă cale nu se iau în considerație.

Protopop, D. D. Ștefănescu

Protoieria I Dâmbovița. Se publică concurs cu termen de 30 de zile pentru ocuparea postului de preot paroh, al parohiei Urbane „**Stelea**” devenită vacantă prin moartea fostului paroh Ion Popescu-Bărbuleț.

Biserica în stare bună, monument istoric având și casă parohială, în care, în timpul de față locuiește familia fostului paroh.

Parohia are 160 familii mai fiind, deservită de un preot supranumerar; venitul Epitrahilului circa 10.000 lei anual. Condițiunile pentru candidați cele cerute de sfintele canoane și legile țării.

Cel nou numit va fi obligat, a preda religia la una din școlile primare din Târgoviște.

Cererile însoțite de memoriu și acte se vor înainta acestui protopopiat în termenul legal, pentru a se referi Sfintei Mitropolii.

Protopop, Dem. N. Popescu

CÂNTĂREȚI:

Protoieria Jud. Prahova Circ. I Ploești. Se publică concurs pe termen de 15 zile pentru ocuparea postului vacant de cântăreț dela parohia **Plopeni** jud. Prahova.

Doritorii se vor adresa cu cerere și acte la cancelaria Protoieriei I Ploești.

Protopop, Const. M. Petre

Protoieria iud. Prahova Circ. II Breaza. Se publică concurs, pentru ocuparea postului de

cântăreț, dela parohia **Adormirea** din orașul Câmpina, devenit vacant prin transferarea fostului titular, la altă parohie.

Doritorii de a ocupa acest post — de preferință absolvenți de școală de cântăreți, — vor înainta actele în termen de 15 zile, Protoeriei Brăza, jud. Prahova, spre cele de urmare.

Protopop, *V. Opreș*

Protoieria II Găești D-vița. Se publică concurs în termen de 15 zile pentru ocuparea unui post de Cântăreț bisericesc, devenit vacant în parohia **Mănăstioara Jugureni** prin decesul titularului Ioan Iordache.

Doritorii vor înainta cererile însoțite de acte oficiului acestui protopopiat.

Protopop, *Mihail S. Ionescu*

Protoieria jud. Prahova, circ. I Ploești. Se publică concurs cu termen de 15 zile pentru ocuparea unui post de cântăreț rămas vacant la parohia **Ploeștiori** jud. Prahova, pe data de 15 Aprilie a. c., prin transferarea titularului.

Cererile însoțite de acte, se vor înainta Protoeriei I Ploești.

Protopop, *Const. M. Petre*

Protoieria jud. Vlașca circ. I Giurgiu. Se publică concurs, cu termen de 15 zile, pentru ocuparea postului II de cântăreț dela parohia **Putineiu**, devenit vacant prin decesul titularului D-tru Stănescu.

Doritorii vor înainta actele cerute de Regulament oficiului protopopesc.

Protopop, *Pr. Al. Constantinescu*

MIȘCAREA ÎN CLER

PREOȚI

Numiri, Demisi, Decese, reîntegrări

1 Martie — 1 Aprilie 1931

1. În ședința Cons. Eparhial din 26 Febr. a.c. s'a aprobat transferarea pr. Grigorie Burlușanu dela parohia Coconi-Ilfov în Capitală pe seama parohiei Cișmeaua Mavrogheni cu începere dela 1 Martie a. c. T. N. 1781|932.

2. Pr. I. Dragomirescu a demisionat pe data de din postul de paroh dela bis. Schitul Golești-Muscel, spre a-și regula drepturile la pensie T. N. 1916|932.

3. În ședința Cons. Eparhial din 26 Febr. a.c. s'a aprobat transferarea pr. Alex. Smeureanu dela parohia Rădești la parohia Subești C-Lung. Această transferare ia ființă numai dela 1 Sept. a. c. T. N. 1455|932.

4. Pr. Grigore Ionescu parohia Bărcănești-Prahova a încetat din viață pe data de 2 Februarie a. c. T. N. 2238|932.

5. Pr. Const. Vasilescu a demisionat pe data de 15 Martie a. c. din postul de paroh dela bis. Vai de El, spre a-și regula drepturile la pensie. T. N. 2287|932.

6. Pr. Nic. S. Popescu paroh al parohiei Breaza de sus-Prahova a încetat din viață pe data de 7 Febr. a. c. T. N. 1578|932.

7. Pr. Const. V. Popescu Ionești-Dâmbovița i s'a ridicat suspendarea din serviciu pe data de 10 Febr. a. c. T. N. 959|931.

8. Pr. Șerpe a fost definitivat pe 1 Ianuarie a. c. la parohia nou înființată Belvedere-Capitală T. N. 2376|932.

9. Pr. Procopie Popescu a demisionat pe data

de 1 Maiu a. c. din postul de paroh al parohiei Căndești din Vale Dâmbovița T. N. 2789|932.

10. În ziua de 27 Martie a. c. a fost hirotonit în diacon d-l Alex. Pârulescu licențiat în teologie, pe seama bisericii Domnița Bălașa din Capitală, fiind plătit din fondurile Eforiei T. N. 2506.

CÂNTĂREȚI:

Numiri, Demisii, decese, reîntegrări

1 Martie — 1 Aprilie 1932

1. Ioan Părăianu se numește cântăreț pe 1 Febr. a. c. la bis. Sf. Ștefan Călăraș în locul vacant prin demisia titularului D. Doniceanu pe aceeaș dată T. N. 1977|932.

2. Pe 1 Sept. 1931, s'a aprobat numirea paraclisierului Ion Dănoi la bis. Sf. Gheorghie Nou plătit din fondurile proprii. T. N. 1756|932.

3. Ștefan Vătui se numește cântăreț pe data de 1 Febr. a. c. la biserica Storbăneasa Teleorman în locul titularului decedat Lincu Cioară, pe data de 10 Dec. 1931. T. N. 1779|932.

4. Gh. B. Cocoș și-a dat demisia din postul de cântăreț dela parohia Coțești Teleorman, pe data de 1 Febr. a. c. T. N. 1876|932.

5. Lincu Cioară cântăreț la parohia Storbăneasa — Teleorman a încetat din viață pe data de 10 Dec. 1931 T. N. 1881|932.

6. Alex. Vlădeșcu se numește cântăreț pe data de 1 Febr. a. c. la bis. Popești-Ilfov loc vacant pri decesul cânt Radu Costache T. N. 1702|932^{1/2}.

7. Antonie Gh. Ioan se numește cântăreț pe data de 1 Dec. 1931 în locul lui Hagî P. D. Popescu demisionat pe aceeaș dată T. N. 11173|931.

8. Nicolae Scordilă se numește cântăreț pe data de 1 Febr. a. c. la bis. Stejarul din Capi-

tală în locul vacant prin demisia titularului P. Dumitrescu pe 1. Ieuarie a. c. T. N. 2053/932.

9. Gheorghe I Constantinescu se numește cântăreț pe data de 1 Febr. a. c. la bis. Sf. Gheorghe Capră din Capitală în locul vacant pe 1 Ianuarie a. c. prin avansarea d-lui Gh. Pârvulescu în locul d-lui Gh. Iliescu demisionat T. N. 2052/932.

10. Cântărețul Ștefan Marinescu dela parohia Gumești-Teleorman se suspendă din serviciu pe data de 15 Martie a. c. fiind totodată trimise în judecata bisericească pentru atitudinile sale nedemne față de organele bisericești. T. N. 2071/932.

11. Cânt. Ilie Tuțulescu dela bis. Mavrogheni din Capitală a încetat din viață pe data de 1 Martie a. c. T. N. 2202/932.

12. Cânt. Ioan D. Tănăsescu dela bis. Valea Roșie-Ilfov se îndepărtează din serviciu pe data de 15 Martie a. c. pentru insulte grave aduse preotului paroh în biserica T. N. 2295/932.

13. Petre Dragomir cântăreț la bis. Ederile Praroha a încetat din viață pe data de 8 Ianuarie a. c. T. N. 2285/932.

14. Victor A. Tudor cântăreț la bis. Merii Goala Teleorman a fost îndepărtat din serviciu pe data de pentru insulte grave aduse preotului. T. N. 2197/932.

15. Ioan Gh. Prună se numește cântăreț pe data de 1 Martie a. c. la bis. Fulga de jos-Prahova în locul titularului Răducanu Neașu plecat în armată pe data de 1 Nov. 1931. T. N. 2326/932

16. Iamandi Alexandru cântăreț la bis. Stănești-Dâmbovița a fost pus în disponibilitate pe data 1 Martie a. c. pentru neprezentare la serviciu. T. N. 1904/932.

17. Mihail Popescu cântăreț la bis. Lăculețe Dâmbovița s'a șters din scripte întrucât pe 1 Martie a. c. a fost hirotonit preot la Pietroșița II Dâmbovița T. N. 2155/932.

18. Ioan Săroiu se numește cântăreț la bis. Turculești-Mușcel pe data de 1 Martie a. c. loc vacant prin pensionarea pe 1 Martie a. c. a D-lui I. Alexandrescu T. N. 1735/932.

19. Ciobanu C. Vasile se numește cântăreț pe data de 1 Martie a. c. la bis. Valea lungă Cricov Dâmbovița în locul vacant prin demisia titularului N. Popescu pe 1 Nov. 1931. T. N. 1845/932.

20. Dumitru Chiajna dela parohia Trenu-Prahova a fost șters din registre întrucât pe data de 1 Ianuarie a. c. a fost înrolat în armată. T. N. 2286/932.

21. Pe data 17 Febr. 1932 a încetat din viață cântărețul Marin Pandelescu Nucet Dâmbovița. T. N. 2133/932.

22. Popescu St. Grigore se numește cântăreț la bis. Vadu Șăpat Prahova pe data de 1 Martie a. c. în locul vacant din 1930 prin renunțarea d-șui Spiridon Chioveanu. T. N. 1832/932.

23. Petre S. Iordache se numește cântăreț pe data de 15 Martie a. c. la bis. Cișmeanu Mavrogheni-Capitală loc vacant prin decesul cântărețu-

lui Ilie Tuțulescu pe 1 Martie a. c. T. N. 2749/932.

24. Simion Tămășescu dela bis. Valea Rcmăneștilor ¹/₉ Mușcel a demisionat pe data de 1 Aprilie a. c. T. N. 2556/932.

25. Alexandru I. Vlădescu a fost numit cântăreț pe data de 1 Martie a. c. la bis. Popești-Ilfov în locul vacant pe 1 Febr. a. c. prin decesul lui Radu Cristache. T. N. 2634/932.

26. Se numește pe 1 Martie a. c. cântăreț la bis. Râul Alb-Dâmbovița, prin transferarea în locul vacant 1 Febr. a. c. D-l Marin Nicolaescu T. N. 2540/932.

27. Buzescu C. Nicolae se numește cântăreț pe data de 15 Martie a. c. bis. Slobozia Capitală în locul vacant prin pensionarea D-lui Marin Nuțescu pe 1 Ianuarie a. c. T. N. 2592/932.

28. Postul I de cântăreț dela bis. Sf. Voevozi Urleași-Prahova devenind vacant prin demisia cântărețului Ioan Drăgulin s'a transferat din postul II în acel post la aceeași biserică D-l Gheorghe Anton pe data de 1 Ianuarie a. c. T. N. 2328/932.

PREOȚI:

Numiri, Demisii, Decese, Reintegrări.

1 Aprilie — 1 Maiu 1932.

1. În ședința Consiliului eparhial din Martie s'a aprobat transferarea preotului Alexandru Petcu licențiat în teologie dela parohia Cățelu-Ilfov, la parohia Mărcuța Pantelimon com. Principele Nicolae (suburbană Buc.) cu începere dela 1 Aprilie a. c. T. N. 1217/932.

2. Pr. N. Stângescu dela Vrănești-Muscel a demisionat pe data de 1 Iunie a. c. spre a-și regula drepturile la pensie T. N. 2969/932.

3. Pr. Procopie Popescu dela parohia Căndești-Vale Dâmbovița a demisionat pe 1 Aprilie a. c. spre a-și regula drepturile la pensie T. N. 2955/932.

4. Pr. Ioan Mateescu dela Țigănești I Teleorman a decedat pe data de 22 Febr. a. c. T. N. 2903/932.

5. În ședința Consiliului Eparhial din 26 Febr. a. c. s'a aprobat transferarea preotului Alexandru Smeureanu dela parohia Rădești Muscel la parohia Subești C-Lung, transferare ce ia act începând cu 1 Sept. a. c. când pr. Smeureanu se va muta la C-Lung, până atunci va funcționa tot la parohia Rădești T. N. 2609/932.

6. Pr. Ion D. Popescu a demisionat pe 1 Maiu a. c. din postul de paroh al parohiei Brănești II Dâmbovița nou înființată pe 1 Ian. a. c. T. N. 3354/932.

7. Pr. I. Popescu Bărbuleț dela parohia Stelea Târgoviște a decedat pe data de 21 Martie 1932 T. N. 3316/932.

8. Deoarece pr. Ion Ionescu dela bis. Sf. Împărați Zimnicea Teleorman s'a făcut vinovat de falșuri în acte publice și pentru furturi probate, a fost suspendat din serviciu în mod preventiv o lună de zile cu începere dela 3 Maiu a. c. și trimis în ancheta protopopului conf. art 122 din statut. T. N.

CÂNTĂREȚI:**Numiri, Demisii, reintegrări, transferări
decese***1 Aprilie — 1 Maiu 1932*

1. Cânt. Victor A. Tudor dela parohia Merii Goala-Teleorman în loc de suspendare din serviciu i se aplică numai reținerea salariului pe o lună dela 1 Februarie, — 1 Martie 1932. T. N. 2802|932.

2. D-a Gh. A. Popa se numește cântăreț pe data de 1 Aprilie a. c. la Bis. Burdea Ștefănești Teleorman, loc vacant prin demisia D-lui Alex. I. Călin pe 1 Ianuarie a. c. T. N. 2805|932.

3. Fănică Popa cântăreț la parohia Tântavă-Ilfov a încetat din viață pe data de 26 Martie a. c. T. N. 3279|932.

4. Ioan Sitaru cântăreț la bis. Slobozia Mândra Teleorman a încetat din viață pe data de 13 Martie a. c. T. N. 2805|932.

5. Dumitru Stoichițoi se numește cântăreț pe data de 1 Aprilie a. c. la bis. Cuv. Paraschiva Alexandria, în locul vacant prin transferarea titularului Anghel St. Florea la parohia Adămești-Teleorman, pe aceeași dată. T. N. 2906|932.

6. Anghel St. Florea se numește prin transferare cântăreț provizoriu pe 1 Aprilie a. c. dela bis. Cuv. Paraschiva Alexandria la bis. Adămești Teleorman în locul vacant prin transferarea titularului Gh. D. Grozea la Licuriciu acelaș județ pe 1. Ianuarie a. c. T. N. 2805|932.

7. Filimon Candru cântăreț la bis. Chițorani Prahova a părăsit postul pe data de 15 Inuarie a. c. retrăgându-se la mănăstire. T. N. 3892|932.

8. Nicolae Popescu paracliser la bis. Sf. Spiridon Ploești a fost pensionat din oficiu pe data de 1 Maiu a. c. deoarece a contractat o boltă incurabilă T. N. 2762|932.

9. Pe data de 1 Ianuarie a. c. se numește dirijor la bis. Sf. Nicolae Buzești din Capitală d-l D. I. Rugină, fiind plătit din fondurile parohiei. T. N. 3541|932.

Se repune în slujbă cântărețul Ștefa Marinescu la bis. Gumești Teleorman în vederea Sf. Sărbători, ca să nu sufere biserica, urmând ca judecata să-și dea sentința T. N. 3541|932.

11. Pe data de 1 Ianuarie a. c. se numește

d-l Ioan Popiță în postul de cântăreți dela bis. Sfinți din Capitală post nou înființat T. N. 3490|932.

12. Alex. Dumitrescu se numește cântăreț la bis. Târlești-Prahova pe 1 Ianuarie a. c. în locul lui Condrea Mărășescu care a părăsit serviciul pe aceeaș dată T. N. 3204|932.

13. Gh. N. Mateescu se numește cântăreț pe data de 1 Maiu a. c. la bis. Sf. Treime Dudești Capitală în postul II vacant prin avansarea titularului Victor Popescu care trece în postul I vacant prin demisia bătrânului Nicolae Liu pe aceeaș dată pentru pensie T. N. 3350|932.

14. S'a revenit asupra transferărilor comunicate Onor Minister al Instr. și Cultelor cu adresa Nr. 4745|931 rămânând a funcționa începând cu data de cântărețul Sanț Mare la bis. Sf. Gheorghe din Giurgiu iar cânt. Marin Hodi-voianu tot dela aceeaș dată la bis. din. com. Toporu Vlașca T. N. 3208|932.

15. Gheorghe Anghel cântăreț la parohia Roșiori Ilfov a încetat din vieața pe data de 7 Aprilie 1932 T. N. 3512|932.

16. De oarece s'a aprobat transferarea în mod definitiv a pr. Petre Serpe dela bis. Sfinți din Capitală la parohia nouă înființată Belvedere pe data de 1 Ianuarie a. c. se aprobă totodată și transferarea cântărețului Florea Constantinescu pe aceeaș dată dela bis. Sfinți la noua parohie Belvedere T. N.

17. D-l Aristotel Ionescu se numește cântăreț pe data de 1 Aprilie a. c. la Parohia Nucet Dâmbovița vacant prin decesul d-lui Marin Pandulescu pe data de 17 Febr. a. c. T. N. 3641|932.

18. D-l Corbeanu I. Constantin se numește oântăreț pe data de 15 Aprilie a. c. în postul vacant la parohia Popești Uliești D-vița prin decesul lui Ioan Vărzaru pe data de 2 Aprilie a. c. T. N. 3588|932.

19. Rădulescu Nicolae se numește cântăreț pe data de 1 Aprilie a. c. în postul dela parohia Gherghița Prahova vacant din 1928 T. N. 3642|932.

20. D-l Nic. Dumitru I. Grigorie se numește cântăreț pe data de 1 Aprilie a. c. în postul vacant dela 1 Iunie 1931 la parohia Bălteni Dâmbovița prin demisia titularului Ion Gh. Popescu T. N. 3642|932.

DARURI ȘI MULȚUMIRI

Consiliul parohial al bisericii „Sf. Anton-Curtea Veche“ din București aduce mulțumiri publice persoanelor mai jos notate, care, pe lângă contribuțiunile benevole ce au fost publicate în „Apostolul“ nr. 8 din 1-15 Aprilie, Nr. 12 din 15 Iunie, Nr 17 din 1 Septembrie și nr. 22 din 15 Noembrie 1931, au donat și sumele de mai jos, pentru sporirea fondului de restaurare a bisericii :

Constanța Aslan 1000 lei ; Ioan Panțiru 1000 lei, Tonaida și Gh. Ratzi 1000 lei ; Valeriu Zaharescu 800 lei ; Preot N. T. Georgescu 750 lei ; Steliana Ionescu 500 ; Maria și Alexandrina Stănescu 500 ; Cecilia Hârjescu 400 ; Ana Radovici 300 ; Eliza Grigoriu 300 ; Cecilia Popescu 200 ; Steliana și Costică Georgescu 200 ; Vasilica Grigoriu 200 ; Friderica Minculescu 200 ; Ecaterina Petrescu 200 ; Ana Virginia Mihail 150 ; Alexan-

drina cu fiii 100; Sofia Nic. I. Letiția 100; Sublocotenent Radu Rădulescu 100; Ioan Dedu 100; Gabriela Ciornei 100; Aneta Guci 100; Nicolae E. Ioan 100; Cost. N. Alex. Titu 100; Eliza Marinescu 100; Georgeta Cristodulo 100; N. Gh. Comănescu 100; N. Vanghelotos 100; El. și gh. Ștefănescu 100 lei; Zoia Iliescu 100; Maria Florian 100; Ana și Gheorghe 100; Costică și El. Rădulescu 100; Aneta N. Lăcusteanu 100. Total 9500 lei.

Sumele au fost depuse la Cassa de depuneri și anume: 4500 lei cu recip. nr 96413 din 17 Mart și 5000 lei cu recip. nr 4168 din 21 April 1932.

Suma din urmă: 67.500 lei.
Total la zi: 77.000 lei.

p. conformitate,
Paroh, Preot N. T. Georgescu

≡Enoriașii bisericii filiale Sf. Nicolae Nicuț din Câmpulung-Muşcel, luând cunoștința de donația (un rând complet de odajdii preoțești din Ștofă de Lyon în valoare de 25.000 lei) făcută acestei biserici de I. P. S. S. Patriarh, se simt adânc mișcați și-l. aduc pe acesta cale respectuoasele și viile lor mulțumiri. Preot I. Grigorescu

≡Daruri făcute bisericii Delea Nouă Calist din București de enoriași în 1931.

In bani

1. D-na Fănița A-scu, c. Călărași 270 lei	15.500
2. d. Nicolae Constantinescu „ 313 „	12.000
3. d-na Margh. C. Coman, s. Raion 196 „	2.000
4. d. V. Gh. Drăgnoiu, s. C. Boliac 40 „	1.900
5. „ Em Simionescu, s. Delea Nouă 38 „	1.700
6. Dr. Păun D. Popa, s. Găitănari 29 „	1.600
7. d. Ioan Oancea s. Cezar Boliac 34 „	1.600
8. „ Gh. Voinea, s. Popa Nan 179 „	1.500
9. „ B. Simionescu, c. Călărași 235 „	1.500
10. „ V. I. Petcu, s. Th. Speranția 168 „	1.500
11. „ V. I. Stoenscu „ „ 174 „	1.500
12. „ A. Niculescu, c. Călărașilor 248 „	1.000
13. „ P. Pescaru, s. Găitănari 31 . .	1.000
14. „ P. Mastacan, s. Ep. Melhisedec 2 „	1.000
15. „ C. Dumit. s. Mitr. Ghenadie 154 „	1.000
16. „ Pr. v. Hadarag, s. Delea Nouă 1 „	1.000
17. „ Gr. S-dulescu s. Th. Speranția 65 „	700
18. „ Nicolae Popovici, s. Dristor 15 „	500
19. „ Păun D. Banu, s. Laptelui 46 . „	500
20. „ N. Pârvanovici, c. Călărași 249 „	500
21. „ I. Simionescu, s. Găitănari 18 . „	500
22. „ A. Georgescu, c. Călărași 333 „	500
23. „ Șt. Șf. Popescu, „ 331 „	500
24. d-na Olga Maior Cârst. „ 274 „	500
25. d. Const. Copici, s. Negoiu 22 . .	400
26. „ V. Dumitrescu, fd. Dristor 28 . „	300
27. „ Const. Coliban, c. Călărași 300 „	300
28. „ D. B-nescu, s. Th. Speranția 182 „	300
29. „ d-ra Iv. R. Călinescu, s. Pitiș 24 „	300
30. „ d. R. C-nescu, s. Mitr. Ghen. 197 „	300

Transport lei . . . 53.400

Report lei . . .	53.400
31. „ d-na N. I. Bercu, s. Sp. Borcea 18 „	220
32. „ d. Nicolae Zaharia, s. Ismail 40 „	200
33. d-na M. Bărb. s. Th. Speranția 160 „	200
34. d. L-t. Brăilescu C-tin „	200
35. „ T. Grig. s Gh. D. Teodorescu 20 „	200
36. d-ra Maria Iliescu, s. Vâlcov 15 „	200
37. d. M. Enescu, s. Th. Speranția 139 „	200
38. „ Nicolae Pravăț, fd. Gropi 15 . „	200
39. d-ra Stela P. Georg. c. Călărași 246 „	200
40. d. Tudor M. Bucur „ 333 „	200
41. „ Const. C-tinescu, s. Dristor 30 „	200
42. „ Petre Ștefănescu, s. Claudiu 5 „	200
43. „ G. Veștem. s Th. Speranția 112 „	200
44. „ 26 enoriași au dăruit câte 100 „	2.600
45. „ 24 „ sub 100 iar în total „	743

Total . . . 57.363

In natură.

1. Preoteasa Elena V. Hadarag, s Delea Nouă 1, reparat o cadelnită de argint a bis. plătind 700 lei;
2. D-na Ecaterina Niculescu, s Mitr. Ghenadie 319, a dăruit un covoraș pt. jețul arhieresc;
3. D-na Alexandrina Sierescu, s. Petiș 36, idem un preș țesut din cărpe răsucite, de 2 1/2 /0 70 m.
4. d-ra Matilda Gălescu, s. Reni 60, o poală de etaminabr odată cu lănică de d-sa pt. tetrapod.
5. d-na Cristina P. Pescaru, s. Găitănari 31, idem o icoană „sf Apostoli Petru și Pavel” ferecată în argint, costând 2.700 lei.
6. Sculptorul Pandele Teodorescu, s Agriculturii 116, două rozete de lemn sculptate pt. icoana Sf. Treime.
7. Soții Carolina și Mișu Constantinescu, c. Călărașilor Nr 264, o bancă de ștejar cu suport de tuciu pt grădină;
8. d-ra Elena Ionescu, s. Popa Nan. o cruciuliță de argint cu lanț pt. Sf. Nicolae;
9. d. Nicolae Constandinescu, c. Călărașilor 313, un rând gratii de fier pt. fereastra din fundul sf. Altar.
10. d-nele: Zoe Ctinescu, s Agriculturii 139, un lighean pt. aprins cărbuni, D na P. Niculescu, Balta Albă, un acoperemând de in pt. șters sf. Potir; Maria Bărbuță, s Th. Speranția 164 și M. Bărbulescu.
11. Claudiu 29, câte o perniță de îngenuchiat la sf. icoane; Eva Tudor D-tru șos Mih. Bravu 272 și Maria Stan, s Cățelu 14 câte un preș țesut din cărpe răsucite;
11. D-na Valeria M. Brătescu, s. Pescari 3, o o mușama pt. masă cu cărți și icoane;
12. D-na Jeana V. Stoenscu, s. Th. Speranția 174, șase cești pt. aghiasmă;
13. „ Elena Niță Georgescu, c. Călărașilor 333, zece papure de pus sub picioare;
14. „ Eleftera Iordăchescu, s. Cezar Boliac 51 o candelă de nichel pt sf. Altar.
15. „ Elena Mircea Călinescu s. Agr. 127, un acoperemând de olandă ajurat pt. iconostas;